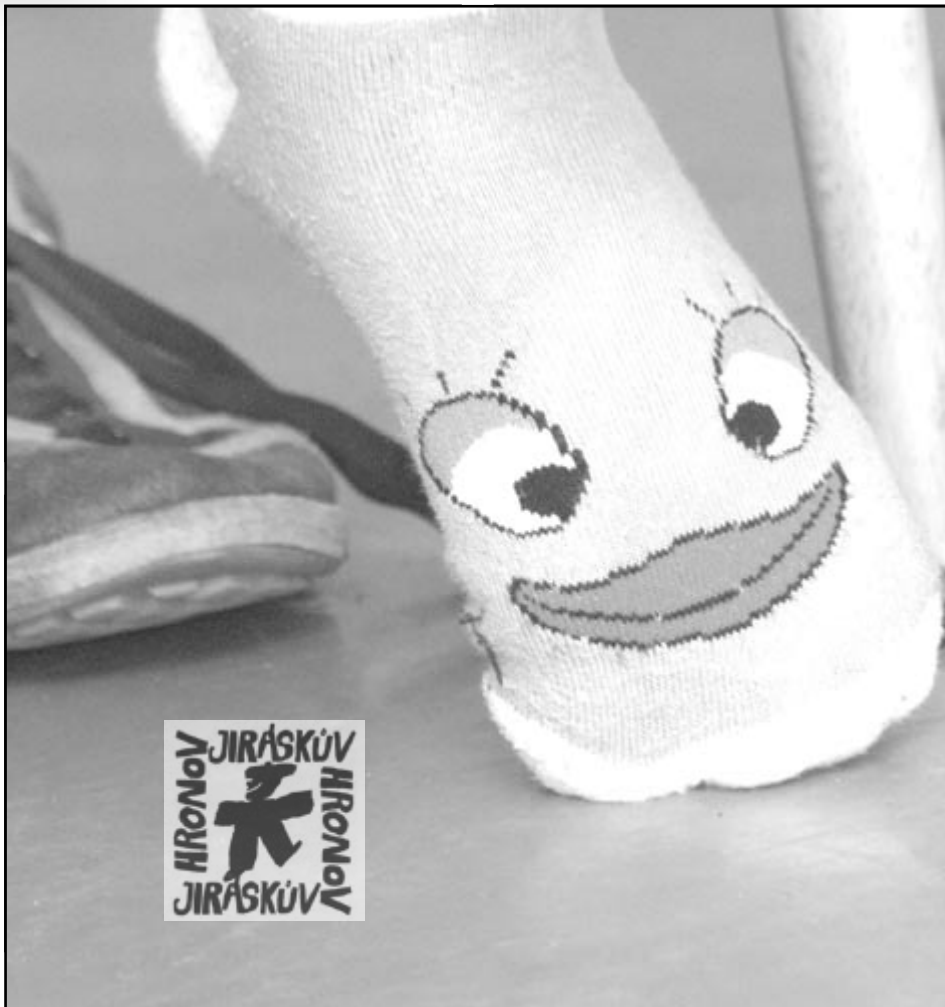

PRÁVDOVÁ

Divadelníci jsou zvláštní národ

Čas od času, ale opravdu jen zřídka, se pohybují též mezi „normálními“ lidmi. A zjišťuji, že mi to občas činí nemalé potíže. Přízemní starosti, spojené s obživou, bydlením, opruzem z nepříjemných pracovních úkolů (chvála bohu – není jich zas tolik), stereotypem, který život nejen „pokročilých“ přináší, se mé beraní nátuře přičí. Před časem jsem se v rozhovoru jednoho amerického dramatika zeptala: Co pro vás znamená život? A on mi tu otázku vrátil... Takže jsem byla nucena se

nad tím zamyslet. Někdy je lepší se ptát nežli odpovídat. Ale nakonec jsem si to pro sebe definovala. Život pro mě znamená akci, neustrnutí na místě, stálý pohyb vpřed (pravda, někdy člověk narazí...). A právě divadelní svět přináší s sebou tyto neustálé proměny a překvapení. Divadlem ovšem nemyslím to klasické rozložení na jeviště a hlediště, kdy jedni hrají a druzí pozorují, ale vzájemnou komunikaci, společné unikání do světa fantazie, rozvíjení hravosti. V normálním životě ovšem není vždy snadné dostat se jako mávnutím proutku do takového světa. Když se ale člověk dostane na festival, kde je izolován od svých běžných každodenních starostí, začne to najednou fungovat úplně

jinak. Je to jako by člověk otevřel branku do jiného světa, mezi blázny, úletáky, magory, mimoně - prostě lidi krásné svou specifickou nenormálností. Lidi, kterým nemusíte vysvětlovat nejrůznější fóry, při kterých na vás ti normální občané koukají jako na člověka v běžném životě nepoužitelného.

Taková hustota divadelních bláznů v poměrně malém prostoru v intenzivně zhuštěném čase deseti dnů je pro mě okouzlující. To, co se v běžném světě rozměňuje do ztracena, je tady najednou možno pozorovat jako pod drobnohledem. Nejde jen o společné návštěvy divadla a vášnivý diskuse na oficiálním plénu či mimo něj, o společné zaujetí, kdy se v seminářích desítky dospělých lidí bez hloupých dotazů ochotně mění v stromy, hlasitě bučí, dávají si babu jako prvňáci či bubnují o sto šest, ale také o to, že v tomto inspirativním prostředí napadají člověka věci, které by ho v normálním životaběhu vůbec nenapadly. Kráčeli jsme například tuhle s fotografem Ivem lesem směr Velký Dřevíč. Najednou jsme zpozorovali, že po cestě jsou v rozestupu asi 10 m poházeny ponožky. Stačilo, aby fantazie jen trochu zapracovala, a už jsme si představili, jak kdosi jde k domovu po nočních tahu postupně odhazuje svršky, aby ráno postupně nacouval a jako v pozpátku puštěném filmu si zase jednotlivé kousky oděvu oblékal. Jak nádherná představa absurdního divadla... Woody Allen kdysi v jednom rozhovoru líčil, jak depresivní a bezútěšný je ve své podstatě život na naší planetě, kroužící v nekonečnu vesmíru. Abychom depresi nepropadali, vymýšlíme si různé zábavy, jak životem projít bez větší psychické újmy. A já si myslím, že divadlo, právě divadlo a to v nejrůznějších podobách, je právě tou nejkrásnější formou. Kde jinde by našli společné téma architekt, hlídač, učitelka, překladatel, prodavačka, lidé od šestnáctiletých po sedmdesátileté? Divadelní časoprostor je zkrátka jiný než časoprostor normálního života. A dává nám možnost prožít si v několika málo dnech tolik příběhů, jaké nám nepřinese sebedelší televizní seriál.

Jana Soprová

**bříza =
neplánovaná
pauza, kiks,
hluché místo**

DR. STROTZER MĚ K TOMU NIKDY NEPUSTÍ

Profesor Jan Císař je takový pojem pro divadlo, že je absolutně zbytečné blíže ho představovat. K rozhovoru dodám snad jen, že jsem se na domluvené schůzce nechala inspirovat a objednala si také mojito, na které jsem v zápětí byla pozvána, za což děkuji. Chvilu s panem profesorem Janem Císařem, kubánským rumem a mátou pro mě zůstává nezapomenutelná...

Pane profesore, jak se vám hrálo?

Mně se v Hronově hrálo přímo znamenitě, protože inscenace byla znamenitá. Takže jsem konečně cítil, že tam k něčemu jsem...

Namluvením Julese Verna se z vás automaticky stal spolutvůrce divadla V.A.D. a nemohl jste zasednout do porot na celostátní přehlídce Třebíč - Děčín. Co to pro vás znamenalo?

Přineslo mi to velice příjemné okamžiky. Byla mi nabídnuta role nezávislého recenzenta inscenací národních přehlídek. Konečně jsem si skutečně užil to, co už si chci užít léta na Hronově. Nabízím se, že budu psát o inscenacích, ale dr. Strotzer mě k tomu nikdy nepustí... V Děčíně i Třebíči jsem si zcela otevřeně psal svůj názor. A měl jsem daleko víc času, odpadly poroty, porady, semináře. Hrozně jsem si to užil.

Jste o dva roky mladší než Jiráskův Hronov, kolikátý ročník tedy zažíváte na vlastní kůži?

Když budu počítat, že jsem na Hronově poprvé vystoupil na počátku 50. let... A pak jsem začal jezdit od sedmdesátého prvního roku, měl jsem jen dva nebo tři výpadky. Řekněme tedy, že pětáctičet Hronovů mám za sebou.

Jak se změnil za tu dobu váš přístup k festivalu?

Je to taková vzájemná zpětná vazba. Hronov sám se za tu dobu proměnil, a to neobyčejně. Začal jsem jezdit na Hronov, když byl téměř rekreačním podnikem. Denně se hrála dvě představení téže inscenace. Ve čtvrtek bylo volno, protože už jsme byli unavení. Nediskutovalo se, jezdili jsme ale na společné výlety. Hronov měl jiný smysl, než má dnes. Tato proměna musí zajisté přinést i moji změnu v přístupu. Stalo se velice mnoho zásadních změn.

Nějaké konkrétní?

Otázka je, co Hronov dnes představuje. Zda má určité rysy reprezentativnosti, tzn. že zahrnuje vše, co se děje v českém amatérském divadle nebo jestli má daleko více rysy jisté inspirativnosti, poskytující určité podněty. Myslím, že převažuje rys druhý. Dokonce se vám musím přiznat, že když se tak dívám na hronovské publikum - jádro festivalu, tak si myslím, že stojí za to pro tohle publikum přivážet podnětné inscenace. To pro mě znamená nedokonalé, nehotové divadelní tvary s množstvím problémů.

Takové rysy mělo podle mě představení Čekání na Alberta - ale ohlas publika (na rozdíl od kritiky) nebyl valný. Vy jste

na PC mluvil o improvizaci velmi kladně...

Improvizace si velice vážím jako jistého podnětu, možnosti, šance divadla - ať už amatérského nebo profesionálního - „udělat něco s herectvím“. Dostát se k něčemu, co bych nazval komplexní hereckou svobodou, tvořivou aktivitou, která přesahuje běžné parametry. Dokonce jsem přesvědčen, že v současné době, pokud chceme zkoušet postupy a principy, které ruší klasické konvence divadla a přesahují je různým směrem, musíme s herectvím něco zásadního udělat. Víím, proč lidé představení nepřijali. Nebyl to celek, který by sděloval. Improvizace má spoustu zádrhelů. Není najednou schopna vytvořit nic, co by komunikovalo. Beru improvizaci jako prostředek něčemu, co uvolňuje sílu a tvořivost herectví a jsem vždycky rád, když se tím někdo systematicky zabývá.

V jednom z letošních úvodníků se Vladimír Hulec rozepisuje o svých hořkosladkých devatenácti. Vy jste je měl jaké?

Ty měl skoro každý nějak hořkosladké. Já jsem to měl asi v něčem jednodušší než tahle generace. Zažíval jsem to v době, kdy chaos světa nebyl tak rozsáhlý a veliký. Věci byly vyhraněnější a byly zřetelnější různé hranice. Na druhé straně, rozhodování mělo daleko zúženější limity. Když budeme mluvit o devatenácti, tehdy jsem se rozhodoval, zda budu dělat divadlo nebo ne. Přitahovala mě totiž spousta věcí. Nebyl jsem rozhodnutý. Chtěl jsem například studovat literární vědu. Ta léta byla pro mě spojena s mnoha dilematy.

Mít možnost vrátit se zpátky, rozhodl byste se pro něco jiného, než pro divadlo?

No, NE! Myslím, že mi sice divadlo přineslo mnoho složitých a dramatických situací, ale v zásadě mě vždycky ohromně bavilo. I když jsem měl u divadla tzv. houpačku - chvíli nahore, chvíli dole - tím, že jsem u něj zůstal natrvalo, jsem byl šťastný člověk. Měl jsem práci jako koníčka.

V anketě „Co je pro vás na divadle už moc?“ jste odpověděl „divadlo“...

Jo, tenhle dotaz jsem čekal. To je ta otázka, co dneska divadlo může a nemůže. V řadě věcí vůči divadlu jsem strašně skeptický. Nemyslím si, že by mělo vstupovat do řady oblastí, na které nemá... Tam, kde cítím, že divadlo je v zajetí nějakých mýtů, legend, účelových aktivit, přestává mě bavit. Pro mě je divadlo čím dál tím více o lidské situaci - a pokud se tohle vynoří, tak mě to baví. Když tam situace člověka v dnešním světě chybí, tak mě to nebaví. Tím nemyslím, že musí jít o tragédii. Já jsem velice příznivě nakloněn komedii, ale když vidím, že jde tvůrcům jen o úspěch u diváků, tak mě to nebaví. Něco musí jiskřit.

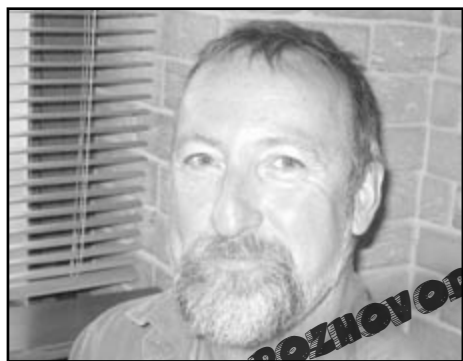
Když by otázka zněla, čeho je pro vás na divadle málo...

Vadí mi, když se na divadle z nouze podnikají různé experimenty. Chápu, že tato doba se nedá zcela úplně postihnout starými, jenom trochu pozmeněnými prostředky. Chápu, že musí hledat jiné postupy. Když ale divadlo v různých experimentech ztrácí vlastní smysl, který jsem se tu stručně pokusil definovat, v té chvíli je to pro mě divadlo, kterého je na mě na divadle moc.

Lenka Novotná (Lenočka)

KONEČNĚ ROZHOVOR S AUSTRALANEM ANEB MR. H IN H

Pro notně dramatickém běhání po celém Hronově a pokračujícím stopování se mi konečně podařilo dosáhnout mého vytouženého Australana. Mr. Christj-ohn Hancock, který je na hronovském festivalu od 90. let už potřetí, odložil svůj odjezd do Paříže, a tak jsem pár informací o australském divadle přece jen získala.

Přijel jste do Hronova přímo z Austrálie?

Jsem v Evropě už dva týdny, a svou návštěvu Hronova jsem naplánoval v rámci tohoto pobytu. Byl jsem v Hronově už dvakrát – v roce 1996 a 1998 (kdy jsme tu dokonce s divadlem hráli Klicperovu Veselohru na mostě) a chtěl jsem se sem vrátit.

Máte pocit, že se to tady nějak změnilo?

Myslím, že se to tady změnilo hodně. A změnil se i samotný festival, je mnohem rozsáhlejší, mohutnější...

Můžete nám prozradit, s jakým divadlem spolupracujete? Máte vlastní amatérskou skupinu?

Ano. Máme divadelní skupinu, která hraje divadlo pro dospělé i pro děti. Jmenuje se Lieder Theatre Company. Je to vlastně obecní divadlo (community theatre). Vzhledem k tomu, že Goulburn je malé městečko, a repríz není tolik, máme na repertoáru spoustu nejrozličnějších her. Hrajeme hodně komedie, klasiku a také hodně hrajeme pro školy. Pracujeme v rámci obce, a je to vlastně do značné míry spojeno se vzděláváním. Naše divadlo je nejstarším kontinuálně fungujícím divadlem v Austrálii, bylo založeno už v roce 1891. Asi tak rád jezdím do Hronova, že je velikostí srovnatelný s Goulburnem. Mám rád ten „mezinárodní pocit“, kdy se festival stává alespoň na chvíli součástí města. Pro mě je pobyt na tomto festivalu velmi vzrušující.

Existují v Austrálii amatérská divadla tak jako u nás?

Myslím, že význam slova amatérské znamená trochu jiné věci než u vás. A přiznám, že „amatér“, to u nás není moc populární slovo. Takže lidi, kteří se amatérským divadlem zabývají, nemají moc šancí na finanční podporu. Profesionální divadelníci, kteří hrají divadlo i zadarmo, pracují s lidmi, kteří profesionály nejsou. Tento typ divadel (a takové je i naše) se nazývá obecní divadlo. To znamená, že se jedná většinou o divadlo poloprofesionální. Tato divadla by se možná dala zařadit do podobné kategorie jako některá amatérská u vás s tím rozdílem, že nemají tak dlouhou historii, jako mnohé soubory,

kteří jsem viděl tady v Hronově. Je to prostě tak, že když tato divadla nazýváte amatérskými, nemají dostatečnou vážnost a hlavně je nebere vážně vláda, takže na jejich podporu nic nedá. Ale vystudovaní profesionálové mají možnost dostat peníze na konkrétní projekty, na práci s dětmi a podobně. To je i můj případ. Dělán produkční práci, režírují, učím.

Kde tedy získávají podobná divadla peníze?

Je to především výnos z prodaných lístků a také peníze od sponzorů.

Prý jste pracoval i s aboriginy? Divadlo aboriginů je kulturně velmi citlivé téma. Pořád se to bere tak, že Angličané a Irové kdysi napadli Austrálii a jsou stále pokládáni za nepřítel. Mezi původním a současným obyvatelstvem Austrálie stále existují politické tenze, pokud jde o práva původních obyvatel. Takže pokud se věnují kultuře, jde jim především o to, aby propagovali svůj národ. Jejich hnutí ale stále sílí a nejvíce je to znát právě v kultuře, speciálně ve vizuálních uměních. Maorové jsou totiž národem, který svou kulturu, umění, ani historii neuchovávají prostřednictvím psaných památek, vše se předává jen ústní formou.

Vy jste vlastně host, který se do Hronova dostal prostřednictvím organizace AITA/IATA, že?

Ano, my máme v Austrálii velmi malou pobočku této organizace, vzhledem k tomu, co jsem říkal dříve: vyložení amatérská divadla vlastně v Austrálii neexistují. Nicméně, jsem velmi rád, že mám příležitost se podívat do Evropy a speciálně k Hronovu mě vážou pěkné vzpomínky.

Co se vám nejvíce líbí v Hronově?

Co se mi líbí... to je těžká otázka.

Pivo?

No, samozřejmě pivo, becherovka...

A váš průvodce (napovídá mu mladý hronovský průvodce)

Samozřejmě, můj průvodce...

Máte něco z představení, když nerozumíte jazyku?

Když jsem viděl některé klasické tituly, znal jsem alespoň přibližně text, celkem dobře jsem se orientoval. Ale ani když neznám konkrétní text, mohou být pro mě inscenace zajímavé. Mám možnost vnímat ty věci z vizuální stránky, vychutnat některé detaily, kterých bych si jinak možná nevšiml. Je to zajímavá zkušenost. Rád bych zůstal déle...

Ptala se Jana Soprová

P.S. A ještě perlička nakonec. Když se mi konečně podařilo udělat interview s panem Hancockem, byla jsem z toho tak konsternována, že jsem diktafon nechala na stole a odešla. Takže děkuji průvodci pana Hancocka Martinovi, který mi je donesl. Loučím se tedy shakespearovským heslem All's Well That Ends Well.

Co je už moc?

Překvapuje mne, jak v anketě Zpravodaje Co je pro vás na divadle už moc? odpovídají její účastníci téměř unisono, že nic. Že na divadle je možné všechno a rozhoduje pouze kvalita a smysl použití toho či onoho. Nevěřím tomu. Právě to, že zpovídání velmi často podmiňují extrém kvalitou a smyslem, svazují jej. Cokoli pak mohou označit za nepřijatelné, neboť to „není kvalitní“ nebo je to použito „jako schválnost“. A tak – ať si to uvědomujeme, či ne – tabu na divadle existují. A je to dobře. Bezbřehost by byla smrt.

Velká výhoda divadla je, že jakákoli tabu může dnes a denně zkoumat a jejich smysl a existenci ověřovat. Tabu jsou v čase i společnosti proměnlivá. Jiná byla za socialismu a jiná třeba v antickém Římě. Jiná v Evropě a jiná v Asii. Jiná u nás a jiná v Polsku. Bere-li divadlo jako zrcadlo světa, jak nás to učil Shakespeare, musíme je vnímat jako dynamicky se proměňující, dravé, bolestné a nikdy neukončené hledání smyslu existence nás i světa. Nás jako existenciálních jednotek i nás jako součástí světa. Včera, dnes i zítra.

Nejbližší svět kolem nás je dnes naštesti svobodný, a tak spousta věcí, která byla nedávno tabu, už nejsou. Ale jiná se zase objevila. Je tabu chtít za divadlo peníze, je tabu hrát zadarmo. Je tabu vyhraněné politické divadlo, je tabu žít a tvořit na okraji. Je tabu být nesrozumitelný, je tabu být upřímný. Je tabu mít jiný názor, je tabu mít jiné vyznání. Je tabu být jiný.

Pro mne je „už moc“ dnešní masovost. Připadám si někdy, jako bych žil v padesátých letech. Nejde-li někdo s námi, jde proti nám. Ale to je blbost. Optimismus je opium lidstva, žertoval kdysi Kundera. A dostal co proto. Když všichni podlehneme krásám Karpat a Domů, budeme se řítit do pekla. Zrovna tak, jako když všichni budeme ve Straně, podepíšeme Chartu, budeme volat mobilem, nebudeme kouřit nebo budeme jíst vegetariánskou stravu. Nic není jediné správné. Dnes je velice těžké se orientovat. Sever už není na severu a jih na jihu. Střelka kompasu se rozkmitala a každá věc, každá situace, každé představení nastolují jiná řešení a přístupy. Nevěřím v definitivnost systému, ani nevěřím v chaos a anarchii. Věřím ale ve vychylování a v provokaci. Věřím v mozek a diskusi. Jestliže budeme schopni nahlížet do extrémních situací, pokud je budeme schopni vsadit do svého světa a vzít je jako jeho součást, pokud je budeme schopni akceptovat (třeba i bez pochopení) budeme schopni aspoň zčásti pochopit tento svět a reagovat i na jiné extrémní situace, které nám nachystá. V tom a proto mě baví divadlo a přitahují hronovské diskuse. Že tu nejsou všichni napravo ani nalevo. Že tu nejsou všichni pop ani punk.

Že tu nejsou jenom andělé nebo pekelní satani.

Vladimír Hulec

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

Příjemné představení jsem měla „zkažené“ tvrdými židličkami Slavie. Je škoda, že tak dlouhé představení nebylo na měkčím... J

Sandra Kotisová

Bylo to dlouhé, na můj vkus příliš textu a celkově nudné.

Vítek Herzina

No já ji neznám, tu Deviovou, že jo, ale teda ona mi moc nepřišla jako hvězda. To jednou byla v naší hospodě tahleta Bartošová a ona měla studený kafe, nebo co, no to byl tanec, to jste měli vidět. No nijak zvlášť mě to nebavilo, takový moc vyprávěný to bylo.

Linda Kotisová

Představení mě docela nudilo. Nemám ráda vyprávění a popisování akce na jevišti. Zkrátka mě to nijak nechytlo.

Hana Mášová

Nepochopila jsem, o čem ta hra měla být. O tom, že obdiv fanynek je nic než náhražka prázdného života, plytkost, kterou nelze přetvářet v autentický vztah k živé osobě? Sympatická a přesvědčivá byla idol Betty.

BŮH POHNE I HORAMI

Komedie Liz a Betty je typická ukázka americké spotřební dramatiky. Čerpá z atraktivního prostředí, je pro komorní počet herců (v tomto případě dvě herečky, případně ještě jednoho muže a dvě další postavy) a spoléhá na sentimentálně laděné diváky.

Dokáže „vzít“ za srdíčko, ale nedrásá. Dokáže zaujmout široké spektrum diváků, jak co se týká věkové kategorie, tak té sociálně „široké“ divácké, co chodí do divadla za „švými“ herci a chce si vkusně, nepřiliš náročně oddechnout. Je velkou příležitostí pro herce a současně jistotou pro kasu.

Hru Elizabeth Fullerové do Čech přivezlo pražské Divadlo Ungelt, které ji v říjnu 2005 pod názvem Perla Hollywoodu a já (původní

herečky ukázaly schopnost zvládnout velkou textovou plochu, vnímaly se, dokázaly rozehrát většinu situací pointám a závěrečné entrées s čtením dopisu vyvolalo jistě v mnohých divácích slzy. No a co? Všichni cítíme, že to byly vyvolané uměle, násilně, podprahově. Všechno bylo v zásadě dobře, ale současně úplně špatně. Pokud divadlo má za úkol zbavovat nás klapků různých

název zní Me and Jezebel) uvedlo dokonce v evropské premiéře. Režii měl jeden z největších současných českých režisérů Ladislav Smoček, hrály Simona Postlerová (Liz) a Alena Vránová (Betty). Obě skvělé herečky. Zvlášť Alena Vránová je v inscenaci skutečně famózní. Její Betty je neskutečně sebestředná, protivná a arogantní, což herečka vyvažuje obrovskou sebeironií a nadhledem. Zkrátka jde o herecký koncert, na nějž nemá většina profesionálních herců. Jakmile se tohoto úkolu zhostí menší herecká osobnost, nemá proti velké profesionální herečce šanci. A to se vším respektem k paní Evě Andělové. Zjednodušeně řečeno, hry tohoto typu, to jsou vlastně dráhy pro auta formule 1. Jakmile po nich jezdí auta jiné „váhové“ kategorie, je to nedostatečné.

A takové bylo představení Rádobydivadla Klapý. Všechno bylo víceméně „jak má být“, ale to je pro tuto dramaturgiu málo. Text byl kultivovaně přečtený a kultivovaně zahráný. Nic víc, nic míň. Obě

brýlí a ukazovat svět kolem nás v nějakém ostřejším nasvícení, je Liz a Betty někde úplně jinde. Ty brýle nám nasazuje. I když to jsou brýle, jež – snad – oživí divákovu citovou stránku. A každý z nás potřebuje občas pohladit a utvrdit se, že jej mají jiní rádi. Jsme-li ale na festivalu, který na divadlo klade náročnější úkoly a cíle, musíme tuto hru i její inscenaci odsoudit a označit za kýč. Milan Uhde v jednom svém nedávném fejetonu kýč bránil. Potřebuje jej jeho maminka, aby vůbec dokázala v tomto světě žít. Má pravdu a potřeba kýče je možná dnes veliká. Já ale tvrdím, že kýč a sentiment jsou pro slabochy. I když je to kýč, který nám pomáhá žít.

Vladimír Hulec

P. S. I k samotné inscenaci bych ale měl mnoho výhrad. Mnohé situace jsou ze strany Veroniky Týcové (Liz) příliš teatralizované, kód jejího herectví neodpovídá kódu až příliš kultivované Evy Andělové. Zkrátka jejich souhra často skřípe. Asi nejvíce to bylo patrné v etudě jízdy autem.

Rádobydivadlo Klapý - Liz Fullerová: Liz a Betty

NEUTRÁLNÍ PŘEDSTAVENÍ

Ta hra je napsána vskutku obratně; patří k těm, které dovedou brilantně namíchat koktail ze všech vlastností, které potřebuje a žádá divadlo, jehož hlavním záměrem a cílem je přitáhnout zájem diváků. Takových textů je dnes v činohře evropského typu hodně, některé se dokonce na počátku pouští na pole závažných problémů. Ale posléze se ky prozradí, že i zabloudění tímto směrem chce pouze a jenom nalákat diváka.

RECENZE vždy-
nalákat

Hra Liz Fullerové do této kategorie patří. Což pokládám za nutné říci hned na počátku. Ne že bych jí to chtěl vyčítat – tím méně pak už její inscenaci Rádobydivadla z Klapýho. Píšu to jenom proto, aby bylo jasno s jakým typem divadla se tu setkáváme. Literární věda zná termín „literatura na čtení“. Rozumí se tím typ prózy, která nesestupuje do oblasti triviality, má svou jistou kultivovanost a velmi zdatně využívá konvencí, které jsou ověřeny přátelským vztahem diváků k nim. V tomto smyslu je Liz a Betty „literaturou na čtení“. A je bezpečným základem pro podobnou polohu a podobu divadelní realizace.

Jde ovšem ještě o to, co s ní udělá interpretace, která scénickými prostředky může tuto rovinu jistým způsobem – více nebo

méně – proměnit a dát textu jiný smysl. O nic podobného se inscenace Rádobydivadla nesažila. Režisér Ladislav Valeš se spolehnul především na to, že má dvě herečky – Veroniku Týcovou a Evu Andělovou – které svou zkušeností, zdatností a půvabností dokážou především a jenom sdělovat onu polohu „literatury pro čtení“. Dokonce se zcela principálně vyhýbá jakémukoliv budování situací, které by jednáním přerůstalo vyprávění Fullerové a mohlo cokoliv divadelně dodat navíc. Je to příjemné a milé – ale právě jen v mezích té čtivosti; či v divadle „koukatelnosti“. Prostě inscenace, které nelze moc vytknout, svému žánru vyhovuje, ale také není ničím moc vzrušivá. Neutrální představení.

Jan Císař

3XPRO

režiséra Ladislava Valeše

Proč jste si tuto hru vybrali?

V době, kdy jsme připravovali inscenaci Equus, neměl jsem žádnou roli pro Evu Andělovou. Já jí však byl nějakou větší příležitostí poněkud dlužen. A tak jsem hledal něco, co by si zahrála, a našel jsem tento text. e to bulvár, nicméně jsem jej považoval za poměrně slušný bulvár, tak jsem se k němu uchýlil. Důvod výběru byl tedy jediný – najít příležitost pro dvě herečky, aby si spolu zahrály.

Jak to bylo s autorskými právy?

Právě ta zajistit jistě nebylo jednoduché. Byl tady Lukáš Matásek a... No to mi ani nepovídejte. S panem Matáskem mám problémy ještě teď. Ale už je všechno v pořádku. Dál bych to nerad rozebíral.

Že je to bulvár vám tedy nevadilo?

Ne. Mně na divadle vadí jediné – bezob-
sahovost, hloupost a schválnost. A taková tato hra není. Ale je asi pravda, že jsem v poslední době nějak vyměk’ a čím dál víc se uchyluji k divácky přístupnějším věcem a oceňuju klasiku. Možná skončím na Strakonickém dudákoví...

hul

MEDAILON

Rádobydivadlo Klapý bylo založeno na podzim roku 1986. Jeho zakladatelé byli Ladislav Valeš, současný umělecký vedoucí a režisér souboru, a ing. Vladislav Kaspar. Důvodem k založení souboru bylo velké názorové nedorozumění a posléze i vyloučení Ladislava Valeše z divadelního souboru Scéna v Libochovicích. První premiéra (Jan Tetter: Zeď) se odehrála 12. ledna 1987 v sále kulturního střediska Lovoš v Lovosicích. Při vzniku byli tři herci a jeden režisér. Dnes soubor čítá přes třicet členů. Všichni přicházeli s touhou hrát divadlo, které by oslovovalo a částečně i provokovalo. Dosud vytvořili dvacet inscenací, z nichž jedenáct postoupilo až na JH (v letech 1991, 1993, 1995, 1997, 1999-2001, 2003, 2004 a letos dvě). Soubor sklízí úspěchy nejen v Čechách, ale i v zahraničí, kde už vystoupil na čtrnácti mezinárodních festivalech.

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

Líbí se mi, že bylo poukázáno na určitou problematiku alternativního divadla. (Shakespearů v latexu a létajících kondomu už bylo hodně).

Sandra Kotisová

Děkujeme souboru za zajímavé představení, ale...

Vítek Herzina

Tož to jsem nemusel do divadla, to jsem mohl zajít do naší sokolovny a podívat se, jak předseda ochotníků s našim starostou a paní učitelkou. Oni teď dělají nějakou tu avantgardu, či co, ale to říkal Tonda z údržby a on si nevidí do huby. Moje stará by chtěla taky, ale to bych ji hnál z baráku. Bičem.

Hana Mášová

Milá hříčka, trochu dlouhá, závěr přepjatý. Zahraná s chutí a hezky, pro vstřícné publikum.

Zdeněk Genčár

Ach, jo.

KONĚ, KDE JSOU MOJI KONĚ? ANEB HRDOST VENKOVSKÉHO OCHOTNÍKA

Žlutice je zkušený venkovský soubor s dlouholetou tradicí. Hraje výhradně komedie, což je žánr nelehký, ale na jeho hercích je vidět, že se v něm pohybují dost dobře a s chutí. Rejža z Prahy byl na Jiráskův Hronov doporučen z Krakonošova divadelního podzimu a autor dostal cenu za text hry.

Jaromír Břehový je nejen autor, ale i vedoucí souboru, jeho režisér i herec a text hry napsal takřkajíc souboru „na tělo“. Je to shodou okolností už druhá hra na letošním Jiráskově Hronově, která vychází ze sebereflexe amatérského souboru. Po karpatské anabázi V.A.D. Kladno přivezli žlutici komedii o tom, jak to vypadá, když do poklidných vod venkovského souboru vpadne (pseudo)avantgarda z velkoměsta. Rejžák z Prahy je satira (ačkoli se tak sama neoznačuje) na módní postmoderní, intelektuálně se tvářící divadlo, jehož prázdnota je více či méně obratně zahalována do nabubřelých frází a rádobyexperimentálních postupů.

Hrát Rejžáka pro festivalové hlediště plné kolegů je vlastně velmi vděčné. Text hry pracuje s dobře odposlouchanými „hláškami“ z divadelní šatny i ze zkoušek, postavy jsou dobře zvolenými typy – téměř každý podobný soubor má svého „pana otce“, ambiciózní Inku či divadlem ořískaného doktora, inženýra, lékárníka

dovést do konce. Zatímco při čtení a poslezu aranžované zkoušce Alwaysových aktovek se bavíme, premiéra už takovou zábavu nenabízí a „svlékač“ rozuzlení je vysloveně chabé.

Autor textu je zároveň režisérem a scénografem inscenace, v čemž vidím další problém. Kritické partnerské dramaturgicko-režijní oko by inscenaci prospělo, o scénografii ani nemluvit. Jestliže „rejžák“ celou dobu mluví o prázdném jevišti a zakazuje hercům usednout, jak je možné, že si poslezu při premiéře hovoří herci i herečky na židlích, proč jsou tam sochy, s nimiž se vůbec nehraje a další zbytečnosti? A proč herci při premiéře text drmolí (až na výjimky) stejně nezábíjí, když se předtím dohodli, že vyjdou excentrickým požadavkům „rejžáka“ maximálně vstříc? (Mimocho- dem na jazykové kultuře by měl soubor zapracovat - polykání nejen

či učitele (nehodící se škrtněte), vděčně napsaná je scéna reflexe hodnocení poroty, kde si lze jistě podle potřeby domyslet i konkrétní osoby. Komedialně vděčnou postavou je pak „rejžák z Prahy“ přinášející údajnou žhavou americkou novinku, u níž ale, obávám se, každý divák záhy tuší pravé autorství, takže pointa umístěná před závěrem hry už nikoho nepřekvapí. Dialog hry se pohybuje ve stylu slušných divadelních i televizních komedií, občas upadá do rozvláčnosti, občas se autor dopouští zbytečných doslovností (Jako třeba když po replice „Všichni chlapi byli tehdy nachlazený.“ následuje nadbytečné vysvětlení „No voni byli hlavně vožralí!“). Přímou ukázkově tu platí, že mnohem snadnější je komedii rozehrát, než ji

slov, ale celých konců vět je nešvar, který tak zkušenému souboru nesluší.)

Ale na druhé straně mají žlutici viděníhodný smysl pro humor, dobrou partnerskou souhru, představitelka Evy je výborná komediální herečka, jaká se hned tak nevidí a neslyší. Pro někoho může být venkovská satira na postmodernu možná málo přitažlivá, pro vyznavače Harily i nepřijatelná, ostatně část diváků po pauze ubyla, ale ti, co zůstali, se docela dobře bavili a dovedu si představit, že na Krakonošově podzimu, jakož i na domácím jevišti má Rejžák z Prahy dostatečný ohlas u vděčného publika. A ta stavovská čest a hrdost venkovského ochotníka je mi docela sympatická.

Radmila Hrdinová

DS Žlutice - Jaromír Břehový: Rejžák z Prahy

JE REJŽÁK MÁLO?

Musím říci, že pokus souboru Žlutíčan ze Žlutic jevištně se poprat s původní textovou předlohou „domácího“ autora Jaromíra Břehového (v tomto případě i režiséra a herce), je mi v zásadě sympatický.

Moje sympatie jsou opřeny i o skutečnost, že díky svému mnohaletému působení v porotě Národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou znám poměrně obsáhle problémy této specifické divadelní oblasti, jež není vymezena ani druhově, ani žánrově, ale právě jen jako ono „divadlo venkovské“. Zde byla a evidentně dodnes je největším a základním problémem dramaturgie, pomineme-li výjimky typu Vlastimil Peška a „jeho“ Ořechovské divadlo, boledradickou inscenaci Rok na vsi, karolinskou inscenaci Doma, kterou máme mnozí v živé paměti aj. Drtivá většina souborů venkovského typu volí spíše dramaturgii „opatrnou“, loví ve vodách nenáročných komedií a spíše než téma je pro ně důležitá schopnost souboru obsadit titul vlastními herci a nezklamat svého diváka, tj. prakticky souseda. Kdo nechce jít touto cestou, má pouze dvě možnosti. Zvolit titul náročnější anebo se pokusit o vlastní předlohu. Právě tudy se vydal Jaromír Břehový (a ne poprvé) se souborem ze Žlutic a navíc ve svém textu s nadsázkou pojmenoval všechny výše zmíněné problémy venkovského divadla. Tedy divadla svého. V tom vidím jednu z největších předností jak předlohy, tak samotné in-

scenace. Další předností je nesporně fakt, že autor napsal text pro své herce, tj. jim na tělo a se ctí se vyrovnal s prokazatelným nepoměrem mezi dámskou a pánskou částí souboru (další častý rys venkovských souborů).

Předloze i večernímu hronovskému představení můžeme vyčíst řadu problémů a nedostatků. Namátkově bychom mohli jmenovat zbytečně mnohomluvnou čtenou zkoušku (ostrá tužka by vůbec prospěla celé inscenaci), nedůsledně budované situace (ty mohou jít i na vrub režiséra Břehového, který ztvárňuje zároveň jednu z hlavních rolí), některé za každou cenu „vtipné hlášky“, málo vyhocené konflikty, průhlednou a nepřilíživě vynalézavou závěrečnou pomstu režisérovi atd. Přes to všechno, včetně vědomí, že inscenace Rejžák z Prahy nebude patřit k vrcholům letošního ročníku Jiráskova Hronova, opakuji znovu: Z již uvedených důvodů je mi pokus žlutických zachytit divadelními prostředky problémy právě jejich souboru a jejich divadelního uvažování, sympatický. Dokonce velmi. A nejen proto, že i já Milanu Schejbalovi tykám.

Milan Schejbal

3XPRO

**Jaromíra Břehového,
autora textu a režiséra**

V programové brožurě jsme si mohli přečíst něco o tom, jak hra vznikla. Ale občas chce pak autor původní formulaci trochu proměnit, upřesnit. Chcete říci něco bližšího k tomu, jak hra vznikla?

V zásadě to, co je v programu, je pravda. Myšlenka skutečně vznikla na základě vidění několika představení toho typu, ze kterého my si děláme srandu. Je to divadlo dělané na efekt, divadlo, které nemá příběh a tedy divadlo, které ani nás, ani naši diváckou skupinu neosloví. Spíše obráceně. Říkal jsem si, že by byla legrace, když bych se souborem něco podobného udělal. A když jsme neměli co hrát, rozhodl jsem se, že se pokusím něco takového zplodit.

Jaký typ her hraje váš soubor nejraději?

Zásadně komedie. Máme svého diváka – venkovského (což nemyslím nijak pejorativně), jak v domácím prostředí, tak na štacích, které objíždíme. Dělat komedie baví nás i naše diváky. Připravíme maximálně jednu hru ročně, a míváme tak 10-13 repríz.

Co teď připravujete?

Teď dopisuju pro soubor hru, která by měla být hotová zhruba do konce roku. Je to zase komedie, i když trochu smutná. Je z prostředí učitelského sboru na učňovské škole. Snad to bude legrace...

jas

MEDAILON

Soubor Žlutíčan ze Žlutic existuje asi dvacet let. Zaměřuje se výhradně na komediální repertoár. Režisér Jaromír Břehový už pro soubor napsal tři komedie – Otylka (byli s ní na festivalu ve Vysokém) a Macourek měl pravdu. Rejžák z Prahy je jeho třetí hrou, psanou výhradně pro žlutický soubor...

Zaslechnuto na PC klubu Den druhý

Nejhodnější medvídci • Harila

h To představení se oproti Šrámkovu Písku úplně rozpadlo. (Císař)

h Bohužel nevyšlo ani to, co jsem předpokládal, že se stane – že hra bude diváky iritovat; čekal jsem, že budou lidé demonstrativně odcházet a rušit. (Císař – redakčně sestříženo)

h René Levinský vystudoval „teoretickou matematiku“ – já se deset let zabývám jedním příkladem, kde se čtverec počítá jako koule – to je fascinující – a stejným způsobem píše Levinský své hry. (volně podle Císaře)

h Zajímalo mě, jak pan profesor Štefko napíše recenzi, když po představení říkal, že vlastně také nic neslyšel a ani neviděl... (Zavarský)

h Proto jsem mohl být objektivní. (Štefko)

h Je to dobře uchopený, pochopený – ale jako na první zkoušce. (Pulkrábek)

h Když je tma na jevišti, tak je hůř rozumět. (Szymiková)

h Když řeknete: „Doprdele, tady je tma“... tak je potřeba akcentovat to poslední slovo. (Szymiková, i když není jisté, zda poslední slovo bylo opravdu tma)

PC KLUB OČIMA JEHO PROTAGONISTŮ

Pro představení Problémového klubu jsem oslovil všechny lektory i spolupracovníky a položil jim otázku: Jaký přínos pro vás má PC klub?

PETR CHRISTOV

Pro mě je to pokračování nebo navázání na práci, kterou dělám na fakultě, na katedře divadelní vědy. Jako další možnost jak to, co je na akademické půdě běžné a samozřejmě dostat ven. Jak to dostat mezi „obyčejnější“, neakademické publikum, mezi mladé lidi, kteří ještě nemusí chodit na vysokou školu, nemusí se zajímat o to vědecké – a jak jim nabídnout mezistupeň mezi praktickým děláním divadla a přemýšlením o něm. **A jaký je přínos pro vás osobně?** Diskutování, poznání jak názorů dalších lektorů, tak i setkání s názory a podněty, které se v rámci PC klubu objevují.

FRANTIŠEK ZBOŘNÍK – moderátor diskusí

Pro mě je to práce – práce v tom smyslu, abych byl pro PC klub přínosem. Takže to vidím spíš obráceně. **A čím osobně?** Já ty chytré lidi rád poslouchám, a často se směji, jak si to myslím jinak než oni.

JÁN ZAVARSKÝ

Těžko formulovat – možná v tom, že může pomoci inspirovat člověka k dalším úvahám, které by ho nikdy nenapadly, kdyby neseděl v klubu, který má za úkol vyrábět problémy. **Říkáte „může inspirovat“ – a inspiruje?** Určitě. Já jsem dialogický člověk, já si o divadle velmi rád povídám. A ty rozhovory mohou mít různou podobu – například podobu PC klubu.

MIRKA CÍSAŘOVÁ – tajemnice klubu

Mohu konfrontovat svoje názory. Spoustu poslouchám chytré lidi, a na základě toho, co o tom myslím já. **A je pro vás ještě zajímavé a vždycky.**

nového se dozvídám, strašně ráda slyším si mohu srovnat to, co si to, co říká manžel? Velmi

JAN CÍSAŘ – předseda lektorského sboru

No, to je dost komplikovaná otázka. Já někdy silně pochybuji zda PC klub má vůbec být. Někdy mám pocit, že se zcela mýlíme – tedy s publikem, a že se od nás očekává něco jiného. Možná, že mají dokonce třeba i pravdu. Pokud mám někdy pocit, že klub k něčemu je – tak to je v tom okamžiku, kdy cítím, že jsme s publikem nějak vstoupili do živého kontaktu a nějak si řešíme něco, co bych třeba neřešil, kdybych na to byl sám. Pak je to zajímavé. **Vaše žena řekla, že vás poslouchá ráda velmi a vždycky. Posloucháte jí také tak?** No já se svou ženou hovořím o divadle stále. My jsme vlastně taková analytická dvojice, která se zabývá divadlem. Pro mě je to velmi přínosné, protože ona má zcela jiné vnímání než já. A to je ohromné – i když s ní třeba nesouhlasím, tak ona najednou nabídne pohledy, které já nemám, nebo k nimž se musím propracovat. Protože ona je má „a priori“. My dokážeme o některých inscenacích hovořit velmi dlouho – například inscenace Dejvického divadla Spříznění volbou, já jsem o tom psal takovou větší studii, tak to jsme asi měsíc žili „spříznění volbou“, kladli si otázky. Prostě báječná věc.

VLADIMÍR ŠTEFKO

Nutí mě přemýšlet o představeních a ujasňovat si věci, které člověk nemá stále ujasněné. **A je to stále přínos?** Určitě – záleží samozřejmě na tématu, na inscenaci... ale přínos je to vždy.

ALENA ZEMANČÍKOVÁ

To musím říct trochu delší větou: já jsem měla tu smůlu, že jsem nemohla na vysoké umělecké škole studovat denním způsobem. Z důvodů normalizačních. Studovala jsem tedy externě. No a to už nebylo ono, protože jsme měli individuální plány a s profesory jsme nebyli v tak intenzivním styku. Takže pro mě je ohromným přínosem pozorovat lidi, kteří by mě bývali byli měli učit, kdyby mě bývali byli učit mohli. Teď se tedy od nich mohu učit dodatečně. **A konkrétně?** Je to platforma, která nám dává možnost pokoušet se vymezit si souřadnice, ve kterých se současné divadlo pohybuje. A to jde pochopitelně velice dobře, a mnohem příjemněji, na amatérském divadle – přičemž závěry z toho vyvozené jsou platné pro divadlo obecně.

Štěpán Filčík

PC klub jako PROBLÉMOVÝ KLUB

DISKUTUJU, DISKUTUJEŠ, DISKUTUJEME...

*L*idé rádi diskutují. A je-li o čem, což na divadelním festivalu vždycky je, lenění divu, že s různými diskusními plény se můžeme zde na Hronově setkat prakticky ve dne v noci.

Jde jen o to, že jsou to jiná místa a jiné úrovně diskuse. Vedle PC klubu, který je neoficiálnějším plénem, si už od rána můžete zadiskutovat v semináři SČDO, který se odehrává v prostoru klasické třídy. „My probíráme všechny inscenace z předcházejícího dne. Zvolíme vždy jednu hlavní, kte-

rá je nám nejbliž, protože jsme na klasické činoherní texty zavedení, takže účastníci předem vědí, co je čeká. Kdo je tzv. vykopávačem, dostane od souboru text, má možnost si zjistit další informace, někdy třeba zajímavosti o autorovi. Využíváme toho, když jsou přítomni členové souboru a ptáme se jich na věci, které nám nejsou úplně jasné. Je zajímavé poslouchat názory lidí,

kteří to divadlo aktivně dělají, zjišťovat různé reakce různého typu lidí. A vedle toho se pak probírají všechny ostatní inscenace, které se tu objeví, byť jsou lidem vzdáleny. Vždycky hledáme, čím je to pro nás jako pro divadelníky inspirativní,“ charakterizuje seminář lektor Rudolf Felzmann.

Podle našich zjištění se o představeních z předcházejícího dne hovoří i v jednotlivých odborných seminářích – jednak proto, že to všechny zajímá, a také proto, že se prostřednictvím názorů vyslovených v kolektivu, v němž lidé posléze pracují na společné věci, lépe poznají.

Novým plénem pro všechny, kdo chtějí konfrontovat své názory bezprostředně po zhlédnutí představení (a nechce se jim ani do hospody, ani spát) funguje letos nově Diskusní klub, moderovaný Janem Šotkovským. Rozdíl je jen v tom, že prostor je členěn méně oficiálně – sedí se po obvodu místnosti buď na židlích nebo na zemi. Platí tu ovšem pravidlo, že diskutující se představí (křestním jménem) a poté vysloví svůj názor. Právě tady se mi zdála diskuse nejpřirozenější, lidé přicházejí, odcházejí, nemluví se nepřetržitě, je tolerována i chvíle mlčení. Pokud by se snad někdo ze seminaristů či divadelníků z hostujících souborů ostýchal přijít na seminář, protože tam „nepatří“, je to obava zbytečná. Každý nový příchozí je vítán – čím více názorů, tím lépe plní diskusní fórum účel.

jas

VRCHOL NA POPELCE

Od října 2003 se dvakrát do roka scházejí k osmidenní práci stálí posluchači semináře KPR – Kurzu praktické režie, který vede režisér a dramaturg, umělecký šéf Divadla A. Dvořáka v Příbrami a pedagog DAMU Praha Milan Schejbal se svou ženou Pavlínou, která je dramaturgyně. Parta lidí v semináři se nemění, nemá smysl přibírat nikoho nového – narušila by se tak kontinuita práce. Ta šla od dramaturgie, praktické dramaturgie přes rozbor textu, analýzu textu, dramaturgickou koncepci, dramaturgicko-režijní koncepci až k samotné režii. Letošní setkání seminaristů na JH je významné, protože se tu začíná zkoušet absolventská inscenace kurzu. Diváci ji uvidí letos v listopadu na Popelce Rakovník.

red

h Kdybyste to vyškrtali, tak zůstane „Ano“, „Ne“, „Děkuji“... no děkuji asi ne. (Kdosi)

h Oni byli velmi autentičtí – i s tou nepořádnou mluvou. (Krasula) § Dlouho jsem se nesetkala s tak vtipně uchopeným filosofickým tématem. (Zemančíková)

h Čekal jsem skandál a nyní zde teče řeka dobré vůle. (Zborník)

V.A.D. • Tajemný VAD v Karpatech

h Tam se říkalo, že se to v horách stane každému (má na mysli průjem). Já jsem v těch horách byl a mně se to nestalo. (Christov)

h Balkánský punk byl využit lépe. (Zborník v reakci na předchozí inscenaci)

h Ta inscenace je učebnice gagu. (volně podle Zavorského) § Ta inscenace je spravedlivá – soubor zesměšňuje jak klasika Verna, tak sama sebe. (Štefko)

h Mám text, tak ho řeknu. Jsem typický reprodukcni herec. (Císař v reakci na svůj podíl v inscenaci)

h Byla to sofistikovaná a chytrá zábava. (Hrdinová)

Bublanina • Začarovaný les

h Loutkové divadlo nemůžete dělat, aniž byste neměli všechny ty krámy – loutky, paravánky, rekvizity... (Zavorský)

h Síla je v herectví, v komediantství a je to silné jak pro dospělé, tak pro děti. (Hulák)

h Když já tam ty gagy neviděl – jakoby byly někde hluboko připravené, ale nedošlo k nim. (Christov)

Zaznamenal Štěpán Filčík

soutěž

Nejvtipnější vyhrává

Posílejte SMS
721 355 490

POROTA = REDAKCE
VÝHRA = ÚŽASNÁ (PO KAŽDÉM KOLE)
KRABICE NA NÁPADY = SÁL JOSEFA ČAPKA
E-MAIL = ZPRAVODAJ.JH@CENTRUM.CZ

Cenu (tričko), nechť si autor vyzvedne v redakci. Blahopřejeme!

Z dalších došlých bublin:

... to máš za to, žeš byl kolegiální a dochvilný.

No, Karlíku, to se Šrotzer nepředal.

... ale já tu nominaci nechci zadarmo. Kapřiči jsou v rybníce.

Nic si z toho nedělejte, pane profesore.

Jak jsem říkal, Janku, úspěch! Ale přišť se místo do PC přihlaste k Regně.

A pak že vás nepozná!

Tak to vyšlo. Co propojíme teď?

Do síně slávy tudy, pane Císaři.

To nic. Jeden šedivý vlas ještě nic neznamená.

Dnešní obrázek:

sm spoesie

Husitský král

Vaječnou roládu
tu bych si dal.
na vaječnou roládu
já bych se dral
jak Husitský král
kdybych ho hrál.

A.J.

Básně posílejte na:
604 433 485

HVĚZDY NAD HRONOVEM

Dnes jsme přesně v půli letošního JH, a tak přinášíme milovanou i odsuzovanou kritickou anketu hodnotící uplynulé inscenace. Kdo ji nezná, jen připomínáme, že 5 bodů je nejvíce a 1 nejmíň, tedy z pohledu účastníka ankety je 5 to „nejlepší“, tedy sukses, a 1 či míň to „nejhorší“, neboli propadák.

Inscenace se tak dostávají do velké mlýnice a konfrontace, jež jistě vyvolají další úvahy nad tím, jaká inscenace byla, jak se na ni dívat, jak ji hodnotit. Vězte však, že ne všichni viděli stejné představení, že mnohdy někdo viděl hodnocenou inscenaci ještě jinde a častěji, a může tak výsledek vnímat zcela jinak než ten, kdo viděl třeba jedno zrovna nepovedené představení. Zkrátka nikdy nic nikdo nemá mít za definitivní...

Vězte, že „puntíky“ jsou jen hra a nabídka k diskusi.

František Zborník	2	3	4	3			4	1	3	3
Vít Závodský	2,5	3	3,5	3	2	3	3,5	2	3,5	3,5
Ján Zavarský	2	3	4	4	1	2	5	3	3	4
Vladimír Zajíc	1	2,5			2	2	3,5	0,5	2	2,5
Karel Vostárek	2,5	4	2,5	3,5	3	3,5	5	2,5	3,5	3
Václav Špirit	1	2,5	3,5	3	3	2,5	4	2	2,5	2,5
Jana Soprová	2,5	3,5	2	3,5	3,5	3	4,5	2,5	1,5	1
Pavel Purkrábek										
Marie Kotisová	1,5	3			1,5	2	3,5	0,5	3	2
Jasanka Kajmanová	2,5	4	3	3	4,5	4,5		2	1,5	2
Petr Christov	2	2,5	3	3	0,5	2	4,5	3	1,5	2,5
Vladimír Hulec	2	3	4	3	2	3	2,5	4	1	3
Radmila Hrdinová		3	3	3	2	1	4	1	2	3
Michal Hecht	2	4		4	3	3	5	2	4	3
Štěpán Filčík	2,5	4	4	3	2,5	3	4,5	3	3,5	3
Rudolf Felzmann	1	3,5	3	3,5	2	3	4	1,5	2	2,5
DS Jiráskova divadla v Hronově Veselé paničky Windsorské										
SD Dagnar a Ped. škola Karlovy Vary Čerokí										
Antonín D.S. Praha Dítěl										
DS Kvík Totr Praha Produkt										
Samé vody Černošice Čekání na Alberta										
LS Bublaniina Vsetín Začarovány les										
V.A.D. Kladno Tajemný VAD v Karpatech										
Nejchodnější medvídky Harila										
Rádobydivadlo Klapý Liz a Betty										
DS Žlutice Rejžák z Prahy										

ANKETA

Co je pro vás
na divadle
už moc?

Pro mne je „moc“, když zapomenou na jevištní text. Tak to už je fakt moc.

Lenka Veliká-Lokajová,
herečka, Divadlo v Dlouhé Praha

Na divadle pro mne není nic „moc“. Divadlo je koncentrát skutečnosti a nesmí ztrácet čas nějakými tabu, protože veškerá tabu se mi zdají projevem určitého pokrytectví. A proč zrovna na divadle by mělo zůstat pokrytectví? Divadlo by se nemělo nikam ohlížet.

Josef Tejkl, autor, režisér, herec, Černí šviháci, Kostelec nad Orlicí

Tabu na divadle neexistuje, aspoň já nemám nic takového stanoveno. Divadlo je živá věc, která se neustále proměňuje, jinak by bylo mrtvé. Jediná zásadní estetická kategorie je nuda. Jakmile je divadlo nuda, jako by v tu chvíli nebylo.

Karel Vostárek, výtvarník

Machršňůra

Loni tolik vyhledávané placky s logem JH si letos můžete pohodlně obstarat! Ale nejen to: letošní JH nabízí celou řadu dalších praktických věcíček. Ke koupi jsou jak v informačním centru, tak ve stánku na náměstí.

Deštník 177,- Kč
Tričko 147,- Kč
Klobouk 77,- Kč
Kšiltovka 77,- Kč
Machršňůra 77,- Kč
Taška látková 47,- Kč
Brožura 37,- Kč

Přívěsek 37,- Kč
Placka 17,- Kč
Píšťalka 17,- Kč
Vějíř 7,- Kč
Taška igelitová 7,- Kč
Pohled 5,- Kč

Provokatér nebo hlupák?

Tak pan Hulec neví, co znamená V.A.D.!

Mám pocit, že buď svůj životní program - provokovat - se snaží (v tomto případě dost lacině!) uplatnit i ve své recenzi nebo nám prostě lže. Čekal bych, že bude-li mít potřebu vyjadřovat se k práci velmi osobitého, kvalitního a tedy i velmi známého souboru, najde si čas alespoň na to, aby si zjistil, co by asi tak mohla zkratka V.A.D. znamenat. Nebylo by to nic těžkého. Stačilo by vyjít před divadlo a zeptat se libovolného návštěvníka Jiráskova Hronova. Nebo se pokusit na to přijít sám. Předpokládám, že i moje deseti-letá dcera má na to, aby tuto „neřešitelnou“ otázku během dvou minut snadno rozlouskla. (Myslím, že kdyby na to nepřišla během první minuty sama díky fantazii, na internetu by tuto informaci nehledala déle.)

Tak pan Hulec si myslí, že „v sále měli Kladenští našťestí většinu příznivců“! Tentokrát nelže, ani neprovokuje. - Do Hronova totiž většinou jezdí příznivci dobrého divadla, jinak to tedy nemohlo dopadnout. Pravda, existují výjimky. Alespoň já o jednom člověku, který asi nemá rád dobré divadlo, vím. Je jím právě pan Hulec, který se ze „svých“ přehlídek snaží do Hronova procat co nejprovokativnější inscenace. Příliš se mu to nedaří. Často jsou totiž jen špatné. Nebo hloupé - stejně jako včerejší recenze pana Hulce na inscenaci V.A.D.

Pavel Němec

Zítřka

STŘEDA 8.8.2007

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

dp 10:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O kohoutkovi a slepičce

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:20 (A1), 15:30 - 15:50 (A1+), 19:00 - 19:20 (A2+), 21:15 - 21:35 (A2) - Základní umělecká škola
ZUŠ Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:
STÍNOVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LÍN

zp 14:00 - 16:05 (C), 19:00 - 21:05 (B) - Sál Josefa Čapka
Rádobydivadlo Klapý, Peter Shaffer:
EQUUS

dp 15:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O RŮZENCE

dp 16:00 - Plenér před Sálem Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKU MAXE FISCHÉ

zp 16:30 - 17:15 (A), 18:45 - 19:30 (C) - Slavie
Soubor Evrybáby Plzeň, Evrybáby:
OSMÁ SEDÍ U STOLU, POJÍDÁ MOU MRTVOLU

zp 16:30 - 17:20 (B+C2), 20:00 - 20:50 (A+C1) - Jiráskovo divadlo
DS Cyranovy boty Brno, Věra Bělehrádková a Jitka Semotamová:
DRUHÁ STRANA DVEŘÍ
+Voiceband.cz, Christian Morgenstern:
JSI PROKLAT, MAJITELI

dp 17:00 - Park Aloise Jiráska
Dechová hudba pod vedením J. Langer, **DECHOVKA METUJKA**

dp 18:00 - Husův sbor ČČSH
Komorní pěvecký koncert
MUSICA PER QUATTRO A ZUZANA MEIEROVÁ

dp 19:00 - Park Aloise Jiráska
Koncert country skupiny, kapelník Zdeněk Dostál
SLAVEŇÁCI

21:30 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

ČESKÁ SPOŘITELNA

CDS NÁCHOD

Marius Pedersen

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

Trochu hronovské statistiky...

Představte si, představte si, co jsem měl dnes k obědu...? Tři sta šest jídel! Tři sta šest seminaristů totiž chodí už šestý den po Hronově. V hlavním programu se od začátku do konce JH „otevře opona“ pro představení třiaosmdesátkrát! A kdyby bylo všude plno a žádná volná židle, ani sedačka by se nenašla, tak by se dalo lehce spočítat, že se na JH objeví - a to pouze v hlavním programu - sedmnáct tisíc diváků! Což by bylo o pět tisíc víc než loni. Takže choďte do divadla, zaplňujte volná místa i řada večerní debatě, jejíž patronem je Jan Šotkovský. Pak si dojděte na víno a na pivo (podle neoficiální statistiky máme hláše- no zatím tři sta dvanáct opití se na mol, žádné opití se na molu a jedno mezi moly). A pak jděte spát...

Hronovští v info-centru pro vás zatím zajistili tisíc devět set padesát tři postelí.

Dobrou noc.

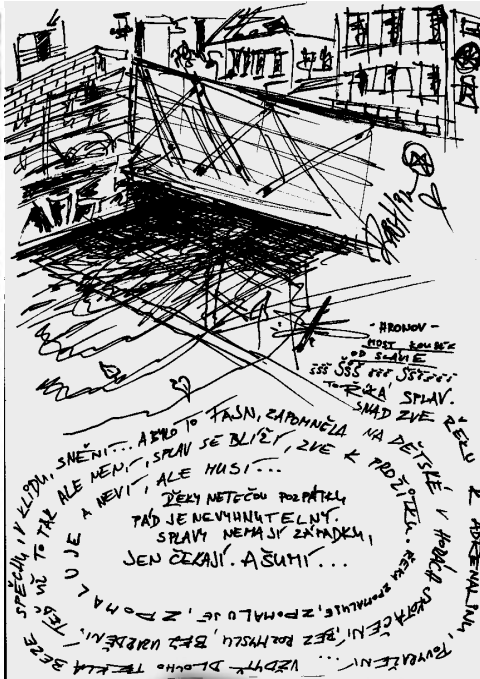
red

dnes

ÚTERÝ 7.8.2007

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

dp10:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O RŮZENEC**zp**DP 13.00 - Před divadlem
Divadlo Bez střechy Ostrava, Divadlo akce
DĚDICTVÍ14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)**dp**13:00 - 13:40 (C), 15:15 - 15:55 (A), 19:20 - 20:00 (D), 23:15 - 23:55 (B) - plenér mezi divadly
Divadlo Kufr Brno Kolektiv souboru:
TANČÍČEK Adušiadáš**zp**14:00 - 15:00 (C2), 17:00 - 18:00 (C1), 20:45 - 21:45 (B2) - Základní umělecká škola
LS Čmukaři Turnov Pavel Traub:
ZVYRÁTKA ZA TO NEMŮŽOU**zp**14:00 - 14:55 (A) - Sál Josefa Čapka
Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary H. Franková na motivy F. Fenelonové:
KDYBY BYLO NEBE**dp**15:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O KOHOOUTKOVÍ A SLEPIČCE**zp**15.15, 19.20 - před Sálem Josefa Čapka
Divadlo KUFR Brno - nonverbální představení dvou rozpustilých holek
TANČÍČEK Adušiadáš**zp**15:30 - 16:15 (D), 19:30 - 20:15 (B) - Slavie
Soubor Evrybáby Plzeň Evrybáby:
OSMÁ SEDÍ U STOLU, POJÍDÁ MOU MRTVOLU**dp**16:00 - Park Aloise Jiráska
Divadlo Bez střechy Ostrava - scénicko-historický šerm
DĚDICTVÍ**zp**16:30 - 17:35 (B+C2), 19:30 - 20:35 (A+C1)
- Jiráskovo divadlo
Divadlo mladých Záhřeb, Chorvatsko P. Charlton:
VLČÍ CHLAPEC**dp**17:00 - Park Aloise Jiráska
Koncert hudební kapely pod vedením E. Drtiny
SWING SEXTET**zp**17:00 - 19:05 (A), 22:00 - 23:05 (D) - Sál Josefa Čapka
Rádobydivadlo Klapý Peter Shaffer:
EQUUS**dp**19:00 - Park Aloise Jiráska
Divadelní představení DS při MKS Č. Kostelec - tragikomický příběh stárnoucích dam
NEJSTARŠÍ ŘEMESLO22:00 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

Váhy, určitě si odpočítejte spolu se **Střelci a Kozorohy**, potřebujete to všichni jako sůl. **Lvi a Raci**, běžte do divadla. **Štíři a Býci**, vy běžte taky! Pro **Vodnáře a Berany** by bylo nejlepší spojení odpočínout si v divadle. Pozor jen na spánek, nejvíce unaveni budou **Panny a Ryby**. Bliženci nespěte s nimi, bylo by to jako na divadle!

Vaše Hvězda
JasnáVodní
site specific?dnes 14/29°C
POČASI
zítřka 11/25°C

Nemyslete si, že dnes můžete potkat bouřku jen na něčí hlavě. Naopak! Dnes může buřinka vyletnout nejen ze stavebního spojení, ale také z nebe! Pláštěnku prosím s sebou, ať můžete v poklidu přebíhat na představení.

divadelní (s)klepy

**Večerní
projížďky
po Metuji**

vodáci Hronov zvou na

Středa 8. srpna 2007 od 21.00 do 22.30 hodin

Pátek 10. srpna 2007 od 21.00 do 22.30 hodin

Sobota 11. srpna 2007 od 21.00 hodin

**Nástupní místo:
u cukrárny u mostu**

ZPRAVODAJZpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba a grafika)

Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil

Oficiální stránky festivalu: <http://www.hronov.cz>E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Redakční uzávěrka: 7. srpna 2007 v 4:25h

Vychází: 7. srpna 2007 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

zp - základní program

dp - doprovodný program (Bude-li přšet,
program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)